

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **V. C. T.**, zastoupený JUDr. Tomášem Plíhalem, advokátem se sídlem Sedláčkova 212/11, Plzeň, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2018, čj. CPR-25866-6/ČJ-2017-930310-V236, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 5. 2018, č. j. 17 A 24/2018-41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Tomáši Plíhalovi, advokátovi, **se p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 4 114 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 9. 2017, čj. KRPP-133774-17/ČJ-2017-030022, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU v délce 5 let. Počátek doby, po kterou

nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 1. 2018 zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou, kterou krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti

[3] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítl, že správní orgány dostatečně nezkoumaly rodinný život stěžovatele. Žalovaný tedy dostatečně neposoudil, zda rozhodnutím o správním vyhoštění nebude nepřiměřeně zasazeno do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány nevzaly v úvahu, že stěžovatel má v ČR snoubenku paní M. P. a že ve Vietnamu nemá na rozdíl od ČR žádné rodinné zázemí a přátele. Skutečnost, že stěžovatel neměl v ČR blízkou osobu na začátku řízení o vyhoštění, neznamená, že si stěžovatel nemohl vytvořit citový vztah ke své snoubence v průběhu správního řízení. Správní orgány před vydáním svých rozhodnutí již tuto okolnost nezjišťovaly, a proto rozhodly na základě neúplně zjištěného skutkového stavu. Pokud by krajský soud provedl výslech stěžovatele a jeho snoubenky, jak stěžovatel navrhoval, uvedené skutečnosti by zjistil. Krajský soud ovšem uzavřel, že provedení těchto důkazů by bylo nadbytečné.

[4] Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Podle obsahu správního a soudního spisu byl stěžovatel dne 2. 9. 2017 při pobytové kontrole vyzván k prokázání své totožnosti. Stěžovatel se následně opakovaně prokazoval doklady jiné osoby. Současně bylo zjištěno, že stěžovatel pobývá na území ČR bez platného povolení k pobytu či bez platného víza. Na základě uvedeného stěžovatel naplnil důvody pro udělení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Podle stěžovatele správní orgány dostatečně neposoudily přiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života v důsledku rozhodnutí o správním vyhoštění.

[7] Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

[8] Dle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav,

pokračování

povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

[9] Podle protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 2. 9. 2017 stěžovatel uvedl, že v ČR nikoho nemá, je svobodný a bezdětný, s nikým nesdílí společnou domácnost a v ČR nemá ani jiné vazby, závazky či pohledávky. Ve Vietnamu má sestru, u níž by mohl bydlet, rodiče mu již zemřeli. Dále konstatoval, že z ČR by vycestoval dobrovolně a není mu znám žádný důvod nebo překážka, která by mu znemožňovala návrat do země původu. Dne 3. 9. 2017 se stěžovatel seznámil s podklady rozhodnutí a byla mu dána možnost se k nim vyjádřit. Stěžovatel však neuvedl žádné další skutečnosti, návrhy či důkazy. Správní orgán I. stupně se zabýval zásahem rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele na stranách 4 až 6 svého rozhodnutí a po zhodnocení jednotlivých kritérií uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců a tvrzení uváděných stěžovatelem dospěl k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života stěžovatele. Podané odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění neobsahovalo žádné konkrétní odvolací důvody, které by se vztahovaly k stěžovatelovu soukromému a rodinnému životu. Stěžovatel byl přípisem ze dne 6. 12. 2017 vyzván k seznámení a případnému vyjádření se k podkladům rozhodnutí o odvolání. Stěžovatel se k těmto podkladům nijak nevyjádřil. Žalovaný k přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění konstatoval, že dotčení rodinného života stěžovatele je zcela únosné a v porovnání s veřejným zájmem na tom, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci, kteří se v dohledné době nedopustili žádného protispoločenského jednání, zcela přiměřené. Skutečnost, že stěžovatel má v ČR přítelkyni, kterou si chce vzít, byla poprvé uplatněna až v doplnění žaloby.

[10] NSS konstatuje, že správní orgány se dostatečně zabývaly tím, zda rozhodnutím o správním vyhoštění nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života stěžovatele. Vzaly v úvahu povahu protiprávního jednání stěžovatele a veškeré jim známé okolnosti o jeho životě. Stěžovatel v řízení před správním orgánem I. stupně neuváděl žádné závažné skutečnosti, které by odůvodňovaly nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života a ani v rámci odvolání ničeho v tomto ohledu nenamítal, resp. neuvedl, že na území ČR má přítelkyni. Stěžovatel rovněž nevyužil možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, v rámci čehož by nově vzniklé skutečnosti v průběhu správního řízení mohl uvést. Nelze proto vytýkat správním orgánům, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění posoudily pouze na základě stěžovatelem tvrzených skutečností. Nebylo povinností správních orgánů, aby poté, co stěžovatel uvedl relevantní okolnosti o svém soukromém a rodinném životě, dále zjišťovaly jeho osobní poměry. Pokud u stěžovatele nastala změna v jeho osobním životě, měl možnost tuto okolnost správním orgánům sdělit v rámci vyjádření se k podkladům rozhodnutí či v odvolání. Vzhledem k tomu, že tak stěžovatel neučinil, nebyly správní orgány povinny se touto skutečností zabývat (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2018, čj. 7 Azs 360/2018-39, či ze dne 5. 6. 2018, čj. 8 Azs 109/2017-41).

[11] S ohledem na uvedené NSS neshledává v postupu krajského soudu pochybení, pokud při hodnocení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění nevzal v úvahu tvrzený vztah stěžovatele a jeho přítelkyně, neboť musel vycházet ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Z tohoto důvodu proto nebylo ani namístě, aby krajský soud prováděl výslechy osob, které stěžovatel navrhl.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Napadené závěry krajského soudu jsou správné, proto NSS kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti.

[13] Stěžovateli byl v řízení před krajským soudem usnesením ze dne 12. 3. 2018, čj. 17 A 24/2018-16, ustanoven jako zástupce advokát JUDr. Tomáš Plíhal. Náklady spojené se zastoupením, tj. hotové výdaje advokáta a odměnu za zastupování, hradí v takovém případě stát. NSS přiznal ustanovenému zástupci odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a to ve výši 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 advokátního tarifu), paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), a dále částku odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 4 114 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 4. dubna 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu